

de kleine K

nummer 46 oktober 2018

Inspiratie

Willibrord Huijben

De zachte krachten van de natuur

Willibrord Huijben maakt beelden in een vormtaal die ontleend is aan de ontluikende, stuwende en pulserende natuur. Hoewel hij de naam heeft een ‘filosofisch beeldhouwer’ te zijn, moet werk voor hem vooral vanuit zichzelf communiceren. En inspireren.

Als **Willibrord Huijben** (Bergen NH, 1949) tijdens een cursus beeldhouwen kennismakt met steen, is hij meteen verkocht. ‘Steen heeft zo’n ongelooflijke aantrekkingskracht. Het idee dat je zo’n keihard materiaal kunt vormen zoals jij dat wilt... Dat is een uitdaging.’ Hij voelt zich dan ook echt een beeldhouwer. Behalve in robinia en al-

bast, werkt hij in graniet, Belgisch hardsteen en diabaas. De bewerking van hard gesteente vraagt echter veel van het lichaam. Enkele jaren geleden gaat hij noodgedwongen op zoek naar andere materialen. Hij werkt met vilt, papiermaché en stapt dan – aarzelend – over op keramiek.

*Op de vorige pagina: **De Cloud**, 2018, albast, steengoed, 27 x 20 x 9 cm*

*▼ **Uierruiter**, 2017, steengoed, glas, 18 x 13 x 14 cm*

*Op de volgende pagina: **Kippenvel**, 2018, robinia, steengoed, 30 x 17 x 12 cm*

Foto's bij dit artikel: Willibrord Huijben

▲ **Onderbuik**, 2017, albast, steengoed, 34 x 19 x 13 cm
Op de volgende pagina: **Genegen**, 2013, vilt, papier-maché, 36 x 24 x 9 cm

Uitdaging

Waar steen een liefde was op het eerste gezicht, is Willibrords relatie met klei ongemakkelijker. Het begon al in de academietijd. 'Alles ging kapot. Tijdens het opbouwen of anders in de oven. En als eens iets heel bleef, knalde in de oven wel het werk van iemand anders uit elkaar.' Klei is nog steeds een uitdaging. 'Vaak genoeg zakt iets in elkaar. Tijdens de opbouw probeer ik dat tegen te gaan door er natte handoeken in te proppen. Maar er sneuvelt nog van alles.'

Raspen en schuren

Meer nog dan vroeger combineert Willibrord in zijn huidige werk verschillende materialen. Zo assembleert hij werk uit onderdelen van albast, vilt, glas en keramiek. Ook robinia blijft een geliefd materiaal. Hij voegt de onderdelen samen tot een naadloos in elkaar passend geheel. Voor

keramische onderdelen lijkt dat een hele toer. Willibrord doet er luchtig over. 'Ik boetseer ze er ruim omheen. Als ze gebakken zijn, kan ik ze met raspjes weer perfect laten aansluiten. Ook de vorm in het andere materiaal kan ik bijwerken. Zo groeit het langzaam naar elkaar toe. Het is spannend. Steeds kijken, kijken, passen. Hier moet nog wat weg, daar moet nog wat weg. Het is een heel proces.'

Terrazzo-achtige huid

Ook voor de huid is schuren een belangrijk onderdeel van het wordingsproces. 'Eigenlijk werk ik met drie soorten chamotteklei: een witte, een roodbakende en een zwarte. Ik stook mijn werk meestal tweemaal. De eerste keer gewoon biscuit, zodat de huid nog een beetje te bewerken valt.' Tijdens deze bewerking krijgt de

◀ **Beginnel**, 2013, albast, alpaca wol, Amerikaans eiken, graniet, 130 x 40 x 30 cm
 ▶ **4G**, 2015, steengoed, glas, Amerikaans eiken, zwart marmer, 25 x 44 x 109 cm
 Op de volgende pagina: **Herinnering**, 2012, albast, vilt, 36 x 19 x 12 cm

huid de voor zijn werk kenmerkende terrazzo-achtige structuur. 'Doordat de chamotte hoog is gestookt en geen pigment heeft opgenomen, komt er een heel mooi patroon tevoorschijn als je de huid open schuurt.'

Vormentaaal

Ondanks de overstap van steen naar klei is Willi bronds vormentaaal dezelfde gebleven. Wat hij in zijn werk tot uitdrukking wil brengen? Zelf omschrijft hij het als 'de zachte krachten in de natuur'. Vormen die horen bij het ontstaan van nieuw leven. Organische vormen. 'Sommige mensen zien er organen in. Dat heb ik zelf minder. Voor mij is het wel een natuurlijke vorm. Maar of het lichamelijk, plantaardig of dierlijk is, dat doet er voor mij niet zoveel toe.'

Openheid in communicatie

Een opvallend verschil met eerdere beelden is dat zijn keramische werk hol is. Als voorbeeld wijst hij op een in albast uitgevoerd werk, *Beginnel*, en een vormverwant werk in keramiek, *4G*. 'De bovenkant van het werk in albast is gladgeschuurd, zo ontstaat de indruk dat je de binnenkant kunt zien. Dat creëert een aparte sfeer, al kun je er natuurlijk niet echt in kijken.' Bij het keramische werk kan dat wel. 'Vandaar dat ik bedacht: Dit nieuwe werk gaat over communicatie. Dat is dan zo'n thema dat me bezighoudt.'

Verlangen

Verlangen is ook een thema. 'Melancholie vind ik iets typisch menselijks, te verlangen naar een andere situatie dan die waarin je nu zit. Dat heeft iets basaals. Volgens mij heeft het er ook mee te

▲ **3G**, 2015, steengoed, glas, 38 x 20 x 11 cm

Op de volgende pagina: **Sprank**, 2017, steengoed, albast, glas, 24 x 13 x 11 cm

maken dat je als mens jezelf wilt zijn en jezelf de ruimte wilt geven, maar afhankelijk bent van anderen. Je wilt niet alleen zijn. Je bent een sociaal dier. Die twee botsen regelmatig met elkaar. En daar komt volgens mij die melancholie uit voort... en daaruit de poëzie.'

Uit het werk zelf

Beschouwingen als deze leveren Willibrord de kwalificatie op een 'filosofisch beeldhouwer' te zijn. 'Een werk moet me emotie geven maar me ook inspireren, aan het denken zetten. Ik wil met m'n hoofd en met m'n hart geraakt worden.'

Maar... 'Dat moet ook echt in het werk zelf zitten, niet in de beschrijving die ernaast ligt.' Hij herinnert zich het werk van een Engelse kunstenaar dat hij in Antwerpen zag. 'Die had een krukje neergezet met daarop een vuistdik pak stencils en een plankje aan de muur met een glas water erop. In het stencil legde hij uit hoe hij van een eik water had gemaakt... Dat was leuk. Dat slaat de spijker wel helemaal op zijn kop!'

Sander Hendriks

